

BISERICA SI SECURITATEA

Pastor, Vasile Alexandru Talos

Plecarea in vesnicii atat de neasteptata a colegului si fratelui nostru de credinta Petrica Dugulescu nadajduiesc sa trezeasca un duh de cercetare si de pocainta in bisericile noastre si in special intre pastori. Sunt incredintat ca nu exista intamplare ci numai voia lui Dumnezeu in orice eveniment major din viata noastra. Pentru Petrica aceasta voie a lui Dumnezeu a insemnat un act de dragoste divina, iar pentru noi o vreme a cercetarii divine. Am aflat ca diabetul ii afectase si rinichii, dar el a continuat sa predice si sa slujeasca pana in ultima clipa, fara sa tina la sanatatea si la viata lui.

M-am intors de la Timisoara imediat dupa inmormantare. Am calatorit impreuna cu un tanar om de afaceri care nu parea sa aiba mai mult de 33 de ani. *“Vin de la inmormantarea unui prieten”*, am intrat eu in vorba. L-am intrebat daca fiind timisorean a auzit de Petru Dugulescu. Spre marea mea dezamagire, mi-a raspuns ca nu a auzit niciodata numele acesta. *“A fost parlamentar, si la revolutie, el a invitat multimea sa se roage in piata din centrul orasului.”* *“Nu ma intereseaza oamenii politici!”*, mi-a raspuns sec. Am ramas mut. Doamne, ce putin stim noi ca oamenii ne stiu atat de putin, pe noi si mesajul nostru, si astfel, Doamne, si pe Tine!

Abia cu ocazia mortii lui Petrica am aflat despre discutiile aprinse de pe blogurile baptiste referitoare la colaborarea lui cu Securitatea intre 1980-1982. Initiativa unor persoane tinere de a incerca, prin dezvaluiri publice, sa determine marturisire si pocainta in randul slujitorilor bisericilor care au colaborat cu Securitatea, cred ca este sincera dar ineficienta. Personal regret ca noi pastorii nu am gasit cadrul adecvat unor marturisiri sincere si edificatoare. Incercarile de a clarifica aceste lucruri la nivel institutional nu au gasit, din pacate, sustinerea necesara la vremea respectiva.

In aceste zile, problema clarificarii relatiei cu Securitatea a slujitorilor bisericilor baptiste din perioada comunista tinde sa se transforme intr-o furtuna care scoate la malul istoriei recente mai mult namol decat reuseste sa limpezeasca apele. Consider ca aruncarea in aceiasi oala a “victimelor” Securitatii si a “vanzatorilor” de frati, impiedica elucidarea trecutului si initiativa unor marturisiri publice sincere. Apostolul Pavel spune: *“Si daca trambita da un sunet incurcat, cine se va pregati de lupta?”* (1 Corinteni 14:8). Cred ca buna intentie nu este suficienta. Este nevoie de cunoasterea contextului istoric al acelor vremuri, pe langa citirea dosarelor de la CNSAS.

Dosarele intocmite de fosta Securitate (asa incomplete cum sunt la CNSAS sau poate completate pe ici pe colo chiar dupa revolutie) au fost scrise prin prisma interesele agentilor politiei politice comuniste. Ma intreb, oare indraznea ofiterul de securitate sa scrie in raportul sau catre superiori ca a falimentat in a-si indeplini sarcina de serviciu? **Personal cred ca uneori nimicurile erau prezentate ca mari realizari ale ofiterului respectiv, iar infrangerile lui ca securist erau trecute sub tacere in raportul scris de acesta.**

O evaluare corecta a actiunilor slujitorilor bisericilor trebuie sa tina seama de contextul bataliilor spirituale si ideologice in care acestia au slujit. Documentele de arhiva vorbesc de la sine, dar nu vorbesc complet.

BISERICILE MINORITARE

IN PERIOADA PRELUNGITA DE TEROARE STALINISTA

In perioada 1948-1964, membrii activi ai bisericilor din Romania si slujitorii acestora trecusera printr-un regim de teroare. Pastorii care s-au impotrivit masurilor restrictive ale Departamentului Cultelor (organul central de Stat prin care P.C.R. isi exercita politica fata de cultele religioase) au fost destituiti si unii chiar inchisi. Pastorii destituiti nu aveau voie sa ia cuvantul in biserica nici macar la ora biblica, atunci cand orice credincios putea sa adreseze cateva cuvinte comunitatii de credinciosi pe baza textului citit. In organele de conducere ale

Cultului au fost impuse prin interventia directa si prin mecanismul nerecunoasterii celor alesi, persoane care au devenit tortionarii fratilor lor. Conducerea Uniunii Baptiste si-a dat acordul pentru destituirea si chiar arestarea unor pastori sau predicatori laici care nu respectau dispozitiile acesteia sau ale Departamentului Cultelor. Excluderea din Cult a liderilor si a credinciosilor care s-au solidarizat cu ei era cea mai de temut masura pe care o putea lua Uniunea Baptista. Cei exclusi erau urmariti apoi de organele securitatii si riscau arestarea daca se adunau pentru rugaciune sau daca propovaduiuau Evanghelia.

Uniunea Baptista a devenit un instrument de teroare in loc de organ central de reprezentare a intereselor bisericilor locale baptiste, asa cum prevedea statutul Cultului. Prin arondarea bisericilor, impusa de catre Departamentul Cultelor si acceptata de conducerea Uniunii Baptiste, au fost desfiintate circa 700 de biserici baptiste. Prin sinistra reglementare a serviciilor divine, impusa bisericilor locale de Uniunea Baptista la dispozitiile aceluiasi Departament, activitatea religioasa fusese redusa la doua intalniri saptamanale, una Sambata seara si una Duminica dimineata. La amvonul bisericii putea predica numai pastorul recunoscut de Uniune cu acordul Departamentului Cultelor. Pastorul nu avea voie sa predice decat in bisericile inscrise in legitimatia sa emisa de Uniunea Baptista, vizata in fiecare an. In comitetul bisericii nu puteau fi alese decat persoane agreeate si aprobate in scris de catre inspectorul teritorial de culte, numit imputernicit (al Statului). Persoanele care urmau sa fie botezate trebuiau prezentate pe o lista inspectorului de culte si numai cei aprobati puteau fi botezati.

In 1969, cand la varsta de 25 de ani am fost ordonat (hirotonisit) ca pastor al bisericii baptiste "Sfanta Treime" din Bucuresti, unul din liderii Cultului Baptist, m-a avertizat ca in 15 ani toate bisericile minoritare (deci si bisericile baptiste) vor disparea din Romania. M-a avertizat sa imi indeplinesc slujba de pastor in asa fel incat sa nu starnesc furia autoritatilor de Stat si astfel conducerea Uniunii sa fie obligata sa ma destituie. Ma sfatuia sa nu le fac greutati in munca de reprezentare a "intereselor" bisericilor.

Pastorii care au supravietuit destituirilor (au mai ramas aproximativ 140 de pastori pentru circa o mie de biserici baptiste) erau in buna masura intimidati de Securitate si de casapii din Departamentul Cultelor. In cadrul sedintelor de orientare (cetatenasca si doctrinara), directorul Directiei pentru Cultele Neoprotestante din Departamentul Cultelor spunea: ***"Robinetul libertatii religioase este in mana noastra! Va purtati bine, va dam libertate! Nu va purtati bine..., inchidem robinetul...!!!"*** Astfel, pastorii "cuminti" se bucurau de sprijinul conducerii Uniunii Baptiste si de intelegerea Departamentului Cultelor cand solicitau o reparatie minora a casei de rugaciune care ameninta sa se prabuseasca sau cand solicitau aprobare pentru cumpararea unui nou mobilier, a unor instrumente (mandoline, instrumente de suflat pentru fanfara, pian, sau orga). Cei mai obedienti erau sprijiniti chiar sa obtina o autorizatie de extindere a cladirii bisericii, sa studieze in Institutele de Teologie de grad Universitar ale bisericilor istorice sau in strainatate si sa calatoreasca in strainatate.

Comunistii au incurajat centralizarea excesiva a Cultului baptist, care potrivit propriilor convingeri este un Cult laic si in care primeaza autonomia bisericii locale asupra structurilor organizatorice interne. Comunistii au descurajat slujirea laicilor si au promovat hegemonia slujitorilor bisericilor, in special a pastorilor. Comunistii au interzis grupurile mici in case pentru rugaciune, studiu biblic, partasie si evanghelizare. Colaboratorii obedienti nici macar nu au negociat, ci au executat orbeste.

Sloganul ideologiei comuniste in acea vreme era ca proletariatul victorios a maturat de pe scena istoriei clasa politica reactionara (in realitate clasa politica democrata), clasa exploataatoare a mosierilor si a capitalistilor (prin reforma agrara excesiva si nationalizarea abuziva) si a iesit biruitor la sate prin colectivizarea (fortata). Patura intelectuala (nu se ridica la vrednicia de a se numi clasa) era privita cu mare suspiciune, dar nu putea fi desfiintata, ci doar innoita ideologic. Biserica Greco-Catolica fusese desfiintata prin lege ca de altfel si celelalte minoritati

confesionale care nu fusesera recunoscute de Statul Roman. Oastea Domnului a fost deasemenea desfiintata. Liderii acestora au fost inchisi, exterminati, iar cei eliberati in 1964 au continuat sa fie urmariti de Securitate. Preotii si calugarii ortodocsi considerati dizidenti au avut si ei de suferit atrocitatile regimului totalitar comunist.

Ultimul dusman care sta in calea victoriei depline a socialismului nationalist erau bisericile minoritare: Baptiste, Penticostale, Crestine dupa Evanghelie si Adventiste.

Pentru acestea, perioada de teroare a fost prelungita prin intermediul Departamentului Cultelor si al Securitatii pana in anul 1973 si reluata apoi la scurt timp sub presiunea evenimentelor externe. In toata aceasta perioada, Securitatea si-a recrutat informatori din randul credinciosilor si chiar a slujitorilor bisericilor pentru a supraveghea si preveni, spuneau ei, actiunile dusmanoase impotriva tarii. Astfel in plasa Securitatii au cazut tot felul de persoane, datorita amenintarilor, santajului sau promisiunilor.

Dupa parerea mea, colaborarea cu Securitatea a cuprins trei categorii de persoane:

- (1) **“Tortionarii”** au fost acei lideri, pastori sau membri anonimi care din diferite motive au devenit vanzatori de frati si agenti loiali regimului comunist, actionand impotriva intereselor Evangheliei. Intre acestia au fost si pastori sau profesori de seminar care aveau sarcina sa supravegheze activitatea colegilor lor si sa denigreze slujirea acestora in tara si in strainatate. In cazul acestora cred ca se poate vorbi de o spalare a creierului. Acestia au facut pactul cu diavolul. In opinia mea, toti acestia chiar daca astazi nu au dosare la CNSAS au facut politie politica. Unii dintre ei sunt, probabil, reactivati si dosarele lor sunt inaccesibile;
- (2) **Informatorii santajati sau cumparati** prin diverse avantaje, care nu urmau direct distrugerea colegilor lor si nici impiedicarea Evangheliei, dar le acceptau. Acestia au dat “mana cu diavolul ca sa treaca puntea”. Oameni fara coloana vertebrala sau cu spinarea franta, acestia sustineau activ sau pasiv actiunile “tortionarilor”. In opinia mea, cei mai multi si-au vandut sau si-au tradat fratii, desi, poate nu toti;
- (3) **Informatorii ingenuchiati** prin amenintare sau chiar prin violenta. Acestia au acceptat pentru o perioada colaborarea cu Securitatea dupa dictionul: “Zi ca ei si fa ca tine!”. Unul dintre acesti pastori “informatori” dadea “note informative” cu predicile sale. *“Iti bati joc de noi, au strigat infuriati casapii! Pai, daca numai eu am predicat, ce sa va spun?”* Altul care conducea un misionar strain prin bisericile pe care le pastorea, in nota informativa vorbea numai despre frumusetile patriei de care era incantat strainul. Cei mai multi au fost abandonati de Securitate, mai devreme sau mai tarziu, ca fiind “nesinceri”. Unii dintre ei, s-au desprins din “cursa diavolului” prin refuzul lor categoric si astfel si-au atras furia Securitatii, devenind “suspecti”.

In 1972 am aflat ca in biserica pe care o pastoream, sase din cei zece membri ai comitetului de conducere erau informatori ai Securitatii. Unul dintre ei mi-a marturisit inca atunci si m-a rugat sa il anunt cand sunt probleme importante de discutat in comitetul bisericii ca sa nu fie prezent si sa nu fie obligat sa ii informeze. Altul inasa, m-a asigurat ca el nu da note informative, ci doar le citeste pe ale celorlalti (destul de multi daca ii luam in considerare pe cei ce nu faceau parte din comitetul bisericii) si confirma sau infirma rapoartele lor.

Cu trecerea timpului si pe masura relaxarii atitudinii Partidului Comunist fata de biserici (relaxare care venea fie din convingerea ca situatia este sub control, fie datorita unor circumstante politice interne sau externe) “tortionarii” au actionat din ce in ce mai mult ca agenti sub acoperire. Unii erau chiar agenti secreti intre noi cu “fata umana”. Cand (in anul 1980) am afost ales coordonatorul programului national subteran de Educatie Biblica prin Extensie (BEE) intr-o sedinta secreta la Oradea la care nu am putut participa, directorul de Relatii Externe a Cultului Baptist m-a chemat inainte ca eu sa aflu despre aceasta alegere si mi-a spus: *“Vasile ai grija, ai fost ales coordonatorul national al BEE si organele superioare de partid si de stat*

considera ca este vorba de o organizatie subversiva". In 1984 sau 1985, presedintele Cultului m-a atentionat, ca avand in vedere evenimentele din Polonia, implicarea mea in BEE, organizatie considerata de autoritati subversiva, este deosebit de grava.

Convingerea mea este ca inainte de 1989 era imposibil sa faci parte din conducerea executiva a Cultului fara sa accepti pactul cu diavolul. Convingerea aproape unanima era ca "tortionarii" aveau grade si poate state de plata in Securitate si se stie ca unii au fost decorati de Ceausescu. Din fericire, "tortionarii" baptisti, cunoscuti sau necunoscuti, nu au fost prea multi. Oricum, au fost sufficienti si s-au aflat in posturile cheie de unde au putut indeplini misiunea incredintata de P.C.R., prin Securitate si Departamentul Cultelor.

De remarcat este faptul ca in situatii de criza in Cult sau la alegeri, informatorii, cunoscuti sau necunoscuti erau intotdeauna de partea tortionarilor si a Departamentului Cultelor. In timp ce opozitia era faramitata sau dezbinata uneori, tortionarii, informatorii si masa lor de manevra erau intotdeauna strans uniti si dirijati in cor de o bagheta nevazuta. Dupa 1989, interpretarea quasi oficiala a evenimentelor de atunci pastreaza aceeasi complicitate obscura prin care "tortionarii" se ascund in spatele celor mai putin vinovati de tradare, sau sunt prezentati ca inteleptii acelor timpuri care si-au sacrificat cugetul curat pentru interesele Imparatiei lui Dumnezeu. Eu cred ca Dumnezeu ne cere sa ne dam viata pentru El, nu sa ne vindem sufletul!

PRIMAVARA BAPTISTA

In 1973, dupa ce Iosif Ton a scris apelul catre biserici: "*Cine isi va pierde viata, o va castiga!*", conducerea Uniunii Baptiste sub presiunea Departamentului Cultelor a demarat procedura excluderii sale din Cult. Conducerea Uniunii Baptiste a anuntat intalniri zonale cu pastorii din intreaga tara pentru a obtine adeziunea acestora la excluderea din Cult a lui Iosif Ton, care era profesor la Seminarul Teologic Baptist din Bucuresti. Cand am aflat despre aceasta initiativa, m-am dus la secretarul general al Cultului si i-am cerut sa renunte la masura de excludere, deoarece problemele semnalate de Iosif Ton (care la acea vreme nu era pastor) au fost scrise la solicitarea noastra, a grupului de pastori din Bucuresti (numit peiorativ "tardelas" de catre cel ce avea sa joace rolul de "zvoner" in cadrul Cultului). I-am spus ca acestea sunt problemele bisericilor pe care le pastorim si ca vor fi pusi in situatia sa ne excluda si pe noi. Secretarul general a refuzat sa ma asculte si a sustinut ca e vorba de o actiune dusmanoasa dirijata din exteriorul tarii, iar noi cei patru (Vasile Branzei, Iosif Sarac, Pascu Geabou si subsemnatul, Vasile Talos) am fi tzonisti. Stiam ca atunci cand un grup de lideri primeste o anumita eticheta urmeaza si represaliile.

Am plecat spre casa pe jos rugandu-ma sa inteleg ce ar trebui sa fac. In acea seara am scris memoriul pe care l-am adresat presedintelui tarii si in care demascam abuzurile si ilegalitatile comise de Departamentul Cultelor impotriva bisericilor baptiste. Memoriul a fost semnat de 50 de pastori care reprezentau peste o treime din bisericile baptiste din tara. Dupa depunerea memoriului am chemat deschis la post si rugaciune aproape toate bisericile din tara.

Raspunsul care a venit de la presedintie a fost ca trebuie sa ne fie respectate drepturile constitutionale. Indata dupa aceasta biruinta, cei mai multi pastori si cele mai multe biserici au inceput sa puna in practica indemnurile din lucrarea "*Cine isi va pierde viata o va castiga!*".

A inceput destelenirea! Cei mai multi pastori si credinciosi, indeosebi tinerii, au inteles ca nu mai suntem in "mana lor" ci in mana lui Dumnezeu. Multi s-au eliberat de obligatiile asumate fata de Securitate, au indraznit sa traiasca si sa actioneze liber. Cu toata smerenia as putea afirma ca in acea vreme credinciosii baptisti au experimentat in buna masura libertatea care a venit cu saispnezece ani mai tarziu. In bisericile baptiste din Romania adia vantul de primavara al trezirii spirituale. Ne eliberasem de teama! Ne recastigasem demnitatea! Crestini din alte tari priveau cu admiratie la bisericile din Romania. Casele de rugaciune erau arhipline, mai ales in saptamanile de evanghelizare. Totusi, activitatea bisericilor era restransa in interiorul caselor de

rugaciune. Iar unii au continuat sa plateasca un pret pentru dedicarea lor fata de Hristos, fie la serviciu (in cazul membrilor bisericilor) fie chiar cu atentate la viata si reputatia pastorilor considerati dizidenti.

De partea cealalta a baricadei au ramas toti aceia care se temeau ca primavara spirituala este inselatoare, ca intr-o dictatura a comunismului nationalist, “cu o randunica nu se face primavara”, si fostii tortionari si profitori ai regimului comunist care vedeau in miscarea spirituala din biserici “o furtuna intr-un pahar cu apa!”. Unii pastori compromisi se mentineau in fruntea bisericilor numai cu ajutorul Uniunii Baptiste si a Departamentului Cultelor.

In anii urmasori, Departamentul Cultelor impreuna cu conducerea Uniunii Baptiste si a Seminarului Teologic Baptist din Bucuresti au trecut la actiuni de denigrare impotriva semnatarilor memoriului (a celor care nu si-au retractat semnaturile), atat in biserici, cat si in presa centrala a vremii. In 1977 am fost ales secretar general adjunct al Cultului Crestin Baptist din Romania, dar Departamentul Cultelor a refuzat recunoasterea mea. Presedintele de atunci al Departamentului Cultelor a invitat toti membrii alesi ai noului comitet la sediul institutiei si a felicitat pe fiecare in parte, mai putin pe secretarul general adjunct. Cu acea ocazie, presedintele Departamentului Cultelor a spus: **“Domnilor, daca vreti sa nu aveti greutati ca baptisti, faceti in asa fel incat sa nu se stie ca existati!”**

Din acel moment, liderii baptisti (pastori si diaconi) care erau in opozitie au inteles ca este nevoie de schimbarea conducerii obediente a Uniunii Baptiste cu persoane integre. Incepand cu 1977, in randul liderilor baptisti decisi sa lupte pentru schimbari, s-au conturat trei pozitii:

- **Pozitia Militanta (Radicala)**, promovata de Pavel Nicolescu prin initierea ALRC-ului, (Comitetul de Aparare a Libertatii Religioase si de Constiinta) care si-a propus demascarea prin orice mijloace (inclusiv Europa Libera) a abuzurilor autoritatilor comuniste si ale liderilor Uniunii Baptiste;
- **Pozitia Rezistentei Active**, reprezentata de pastorii si liderii care au continuat sa lupte prin mijloacele oferite de Constitutie si legi si care au refuzat sa se supuna autoritatilor comuniste in probleme de credinta si practica religioasa; si
- **Pozitia Dialogului cu Statul**, care isi propunea sa obtina drepturi in folosul bisericilor si al credinciosilor pe calea negocierii intre lideri religiosi devotati Evangheliei si reprezentanti progresisti ai comunismului cu fata umana.

In acea perioada, personal m-am situat pe pozitia **rezistentei active**, cautand impreuna cu alti pastori sa aparam cu mijloacele legale de care dispuneam, libertatea de credinta, si sa acceptam suferinta personala de dragul Evangheliei. Motto-ul meu personal era Filipeni 1:16 *“Eu sunt insarcinat cu apararea Evangheliei!”* Ma simteam inspirat de apostolul Pavel care spunea: *“...Evanghelia mea, pentru care sufar pana acolo ca sunt legat ca un facator de rele. Dar Cuvantul lui Dumnezeu nu este legat.”* (2 Timotei 2:8-9). In anul 1974 am scris o lucrare intitulata “Legalitatea in cadrul Cultului Crestin Baptist din R.S.R.” care a circulat in bisericile baptiste sub forma dactilografiata. Teza de baza era aceasta:

Partidul Comunist militeaza pentru promovarea ateismului in societatea romaneasca, dar Statul ca reprezentat al tuturor cetatenilor tarii a prevazut in Constitutie si in legi, masuri de protectie pentru cei ce impartasesc o conceptie teista despre lume si viata.

Statutul Cultului Crestin Baptist, cu toate neajunsurile lui, trebuia interpretat in sensul **garantarii** libertatii religioase si nu a **ingradirii** ei, asa cum era practica Uniunii Baptiste sub indrumarea Departamentului Cultelor. In acest spirit, **tot ceea ce nu era interzis prin lege, era permis!** Aceasta pozitie ne-a separat radical de pozitia liderilor care propovaduiau obedienta.

Am refuzat sa dialogam cu Departamentul Cultelor si am continuat sa ne traim si sa ne practicam credinta fara oprelisti. In multe ocazii am constatat ca “LEUL” care ne intimidase,

era de fapt legat. In situatiile de conflict intre cerintele Cezarului si ale lui Dumnezeu, ne-am calauzit dupa principiul enuntat de apostolul Petru: **“Judecati voi singuri daca este drept inaintea lui Dumnezeu sa ascultam mai mult de voi decat de Dumnezeu!”** (Fapte 4:19).

Poate intr-un fel, pozitia aceasta semana cu non-violenta promovata de Gandhi, desigur la o scara incomparabil mai mica, din toate punctele de vedere. Stiam ca Gandi s-a inspirat din viata lui Isus si spunea englezilor: *“Din crestinism, dati-ni-L noua pe Hristos! Restul pastrati voi!”*

Pozitia celor ce sustineau **dialogul cu Statul** avea la baza, teza elaborata in lucrarea *“Manifestul Crestin”* a pastorului Iosif Ton. Plecand, probabil, de la ideile comunistilor italieni care vorbeau despre o posibila convetuire intre crestinism si comunism, cartea trata locul crestinului in societatea comunista. Teza de baza a cartii era ca numai Evanghelia poate crea *“omul nou”* de care are nevoie societatea comunista.

Constient de nevoia Romaniei de bune relatii cu lumea Anglo-Americana si studiind la Oxford, Iosif Ton spunea ca liderii baptisti pot media aceste relatii. Problema esentiala era ca, liderii din acea vreme ai Uniunii Baptiste mediau aceste relatii fara sa puna conditii regimului comunist. Departamentul Cultelor printr-un joc al coruptiei (pesches-uri in bani, cafea, carne, caltabosi, palinca si miere) sustineau in fata conducerii supreme de Stat, in fruntea Cultului Baptist, oameni compromisi in tara si in strainatate. Ideea ca seful Statului era dezinformat, parea verosimila, de vreme ce in 1973, in urma Memoriului celor 50, raspunsul pentru biserici a fost pozitiv. In dorinta de a obtine libertati pentru biserici in general, si pentru bisericile baptiste in special, Iosif Ton a purtat cateva dialoguri cu un “consilier” al presedintelui Ceausescu.

Discipol si fost student al lui Iosif Ton si entuziasmat de aceste idei, pastorul Dugulescu a demarat lupta cu “tortionarii” din conducerea Uniunii Baptiste si din Departamentul Cultelor. In 1981, de exemplu, pastorul Dugulescu a initiat un memoriu (semnat de mai multi pastori) care a dus la demiterea directorului ramas din garda stalinista si care timp de cateva decenii terorizase bisericile neoprotestante. In aceeasi perioada, P. Dugulescu a incercat sa impiedice realegerea presedintelui Cultului, un lider docil fata de autoritati si foarte abil in a impune in cult linia trasata de acestea. Probabil ca in acea perioada, pastorul Dugulescu era incurajat in aceste actiuni si de ofiterul de securitate care supraveghea Cultele (Neoprotestante) din Romania.

Inca inainte de 1980, conducerea Uniunii Baptiste in colaborare cu organele de represiune ale statului au luat masuri impotriva grupului radical reprezentat de Pavel Nicolescu. Presedintele si secretarul general al Uniunii Baptiste au facut plangere penala impotriva unui grup de credinciosi din biserica baptista din Caransebes. Conducerea Uniunii Baptiste a exclus din Cult mai multe persoane, intre care cei mai proeminenti erau Pavel Nicolescu si Aurel Popescu. Securitatea a facut totul pentru dezbinarea opozitiei baptiste. Cativa pastori din opozitie mai concilianti si toti aceia care credeau in posibilitatea unui dialog cu Statul au cautat sa se detaseze public de gruparea radicala pentru a nu periclita acel dialog.

Desi nu aderasesem la ideea demascarii publice a liderilor Uniunii Baptiste, am luat apararea “radicalilor” persecutati de catre Uniunea Baptista, Departamentul Cultelor si Securitate. M-am deplasat la Caransebes si am sprijinit apararea celor arestati prin sfatuirea avocatilor acestora, care aveau nevoie sa inteleaga aspectele legale interne ale Cultului Baptist. Impreuna cu biserica baptista din Bucuresti pe care o pastoream si care isi avea sediul pe soseaua Mihai Bravu, am refuzat recunoasterea excluderii din Cult a celor doi, Aurel Popescu si Pavel Nicolescu. In acest mod incercam sa le oferim o minima protectie cultica si sa impiedicam arestarea lor. Totodata, am primit ca membri in biserica baptista din Bucuresti soseaua Mihai Bravu, grupul de credinciosi exclus din Cult de pastorul lor si presedintele Cultului la acea vreme. Acestia fusesera exclusi din Cult si pusi la dispozitia organelor de securitate, pe motiv ca sunt dizidenti, deoarece au infiintat o biserica baptista neautorizata.

Imi amintesc ce dificil era sa decidem care pozitie era cea mai corecta. Astazi, consider ca pentru fiecare pastor sau credincios, pozitia care se potrivea cel mai bine cu personalitatea si

slujirea lui, aceea era cea corecta. Desigur, in fiecare din aceste pozitii existau plusuri si minusuri. Totul depindea de sinceritatea, dedicarea si integritatea fiecaruia. Unii l-au luat ca exemplu pe Ilie proorocul, care a dat pe fata nelegiuirile casei lui Ahab si ale poporului. Ori, pe Ioan Botezatorul care l-a infruntat public pe Irod. Alti au vrut sa fie ca Obadia, acel dregator de la curtea lui Ahab, care a salvat viata a o suta de prooroci cand Izabela i-a ucis cu sabia pe proorocii Domnului.

In acea perioada ma intrebam, de ce Domnul Isus in momentul in care a aflat de moartea lui Ioan Botezatorul nu a adunat poporul la Ierusalim pentru a incepe o revolta nationala. (vezi: Evanghelia dupa Matei 14:12-13). Stiam ca Isus a luat apararea femeii prinse in adulter; a intrat in casa vamesului Zacheu, colaborator al Romanilor si dispretuit de evrei; a invitat in grupul Sau de apostoli un "terorist" din gruparea Zelotilor si un "colaborator" al opresorilor, Matei, pe care i-a schimbat prin pocainta, credinta si har. Am inteles atunci ca Domnul Isus a venit sa schimbe lumea, nu prin programe politice sau prin revolutii, ci prin cruce.

DEZVALUIRILE DE LA CNSAS

Am citit zilele acestea notele date de Petru Dugulescu la securitate in perioada 1980-1982. Acum imi dau seama ca el incerca sa convinga pe "cineva acolo sus" ca sunt necesare schimbari in Cultul Baptist atat la nivelul liderilor cat si al modului de abordare a unor probleme din cadrul Cultului. Am inteles ca a dorit ca tinerii baptisti sa nu fie considerati dizidenti, ci sa aiba posibilitatea de a se organiza liber in cadrul Cultului. Sustinea ca presedintele de atunci al Cultului s-a discreditat atat in tara cat si in strainatate. As dori sa mentionez aici ca atunci cand cladirea bisericii baptiste "Sfanta Treime" din Bucuresti a fost demolata, presedintele respectiv al Cultului a comunicat Primariei Capitalei ca Uniunea Baptista nu sustine biserica deoarece aceasta impreuna cu pastorul reprezinta o comunitate dizidenta. Nu mi se pare drept ca fostii "tortionari" (care mai sunt in viata) sa rada si sa spuna cu cinism: "Toti am fost intr-o barca!".

Marturiile lui Petru Dugulescu despre perioada care a urmat anului 1982 duc la concluzia ca securitatea l-a atras in aceasta colaborare nu pentru a-l ajuta sa obtina libertati religioase, cum isi dorea el, ci sa faca din el un agent sub acoperire, asa cum erau toti "tortionarii" si "vanzatorii" de frati, incepand cu anii '50. Petru Dugulescu, asa cum marturiseste el, a refuzat colaborarea cu securitatea cand a inteles jocul murdar. In ultima sa carte intitulata, *Democratie si Persecutie*, publicata in 2007, Petru Dugulescu a recunoscut si si-a marturisit regretul pentru colaborarea sa cu Securitatea.

Petru Dugulescu era un lider charismatic, un vizionar, dar nu era bun strateg si avea o mare doza de naivitate. Era convins de rolul crestinului evanghelic intr-o societate a comunismului cu fata umana. Petru Dugulescu a inteles in anii care au urmat ca "Ei" i-au programat moartea. Pastorul de la Turnu Severin, Vasile Gherman, ucis de securitate este un alt exemplu in aceasta privinta. Asa cum va scrie mai tarziu in poezia *Eclesia*, Petru Dugulescu le descoperise fata hidoasa:

Satana, sinistra faptura,
Turbat de-al iubirii ecou,
A vrut ca, prin forta si ura,
Sa fabrice "omul cel nou".

Produsul finit fu o fiara,
Un monstru cu chipul hidos.
De-aceea sortit fu sa piara,
Caci L-a necinstit pe Hristos. (*Apus de Mileniu*)

Implicarea lui Petru Dugulescu in politica dupa Decembrie 1989 indica faptul ca si-a dorit mereu sa fie o voce a fratilor sai. Cat din aceasta dorinta a fost din fire omeneasca si cat din calauzirea lui Dumnezeu va descoperi Domnul Isus in ziua judecatii Bisericii pentru rasplatare.

Lucrurile descoperite sunt ale noastre, cele ascunse sunt ale lui Dumnezeu!

DESTELENITI-VA UN OGOR NOU !

Apelul proorocilor Osea si Ieremia este tot atat de actual astazi ca atunci cand a fost rostit din partea lui Dumnezeu:

Desteleniti-va un ogor nou si nu semanati intre spini! Ieremia 4:3
Desteleniti-va un ogor nou! Este vremea sa cautati pe Domnul,
ca sa vina si sa va ploaie mantuire. Osea 10:12

Biserica este Trupul spiritual al lui Hristos. Aici, falimentul unora dintre noi este falimentul nostru al tuturor. Daca un madular se imbolnaveste tot trupul sufera impreuna cu el. Este adevarat ca in biserica se pot strecura si “frati mincinosi”, iar intre lideri se pot infiltra “lupi rapitori” care nu cruta turma. Responsabilitatea noastra este sa facem distinctie intre “talhari” si “cel cazut” intre talhari. Aspectul duhovnicesc in evaluarea si solutionarea trecutului unui pastor care a colaborat cu Securitatea nu este acela de a scoate un castig de imagine printr-o marturisire publica, ci de a ajunge la o pocainta (metanoia) reala. Despre apostolul Petru se spune, ca a iesit afara din curtea Marelui Preot si a plans cu amar. Iar Domnul Isus i-a spus: “*Dupa ce te vei intoarce la Dumnezeu, sa intaresti pe fratii tai!*”.

Cu durere retraiesc experienta anilor 1977-1982, cand eram dezbinati chiar noi cei ce ne aflam de aceeasi parte a baricadei. Fiecare eram convins ca dreptatea este de partea noastra. Astazi, cei ce se solidarizeaza impotriva deconspirarii publice a colaboratorilor Securitatii considera, ca in Biserica nu are ce cauta spiritul justitiar al societatii. Tinerii care s-au lansat in dezvaluiri pe internet si emit judecati impotriva fostilor colaboratori, doresc in mod sincer sa arate ca baptistii din Romania se elibereaza de compromisurile trecutului si ca pot astfel oferi un exemplu societatii romanesti. Cei mai multi dintre noi se intreaba, pe drept cuvant, am fost noi cei credinciosi mai verticali decat restul societatii?

Eu cred ca in aceste zile, Dumnezeu ne ofera motive de smerire in fata semenilor nostri, de cercetare si vindecare spirituala. Numai biserica are puterea de a renaste spiritual prin inviere impreuna cu Hristos, prin pocainta si rugaciune. Va invit deci:

- Sa acceptam ca intre noi au fost si tortionari si informatori;
- Sa intelegem ca au existat intre colaboratori si “victime” si “calai”;
- Sa ne eliberam de duhul de judecata pentru a facilita marturisirea;
- Sa ii confruntam in dragoste pe cei vinovati pentru a-i aduce la pocainta;
- Sa oferim celor ce doresc sa-si marturiseasca caderea, consiliere in dragoste;
- Sa evaluam viata si activitatea unui slujitor al bisericii in totalitatea ei;
- Sa ne rugam pentru unitate intre slujitorii bisericilor, in dragoste si in adevar.

Veniti frati pastori sa destelenim un ogor nou in Romania si sa nu mai semanam intre spini. Bolile comunismului si firea noastra umana inclinata spre pacat au impietrit inimile multor credinciosi si au facut sa napadeasca ciulini si maracini pe cararea relatiilor dintre noi.

Deconspirarea acelor lideri si pastori care au facut politie politica, nu are nevoie sa astepte vreun verdict al CNSAS-ului. Nu ar fi surprinzator ca, persoane care ar putea obtine verdict de “necolaborare” sa fi fost agenti sub acoperire, sau cei care in continuare sunt agenti, sa nu poata fi deconspirati prin CNSAS, ci numai prin Duhul Domnului. Totodata, s-ar putea ca pastori care au semnat un angajament sub amenintari si violenta, sau care au crezut naiv intr-o colaborare benefica sa nu fie vinovati de politie politica din pricina ca nu au vandut pe nimeni.

As vrea sa ne rugam pentru credinta oricarui Simon, ca sa nu se piarda si sa dam o sansa oricarui Iuda, cum a facut Hristos in seara Cinei de Taina, cand i-a sosit: *“Ce ai de gand sa faci, fa repede!”*. Ceilalti au crezut ca il trimite sa cumpere ceva pentru Cina. Daca Iuda s-ar fi pocait, l-am gasi (poate) printre eroii credintei, alaturi de Simon Petru si Saul din Tars.

Se spune ca vestitul tortionar de la Pitesti, Turcanu, inainte de a fi executat a marturisit la indemnul unui preot ortodox intemnitat cu el, ca se caieste de crimele si ororile pe care le-a comis si asemenea talharului pocait se roaga lui Hristos sa il mantuiasca. Din celula lui striga printre gratii: *“Daca mai intalniti pe cineva de la Pitesti, spuneti-i sa ma ierte! Spuneti-i ca Turcanu s-a pocait si Dumnezeu l-a iertat!”*

Iacov, fratele Domnului si pastorul bisericii din Ierusalim indeamna: *“Marturisiti-va unii altora pacatele, si rugati-va unii pentru altii, ca sa fiti vindecati!”* (Iacov 5:16). Vindecarea vine numai prin marturisire, lepadare de legaturile tradarii, pocainta, rugaciune, iertare si dragoste crestina. Confruntarea si demascarea fratelui gresit, facuta in cadrul stabilit de Domnul, duce la castigarea lui. Sa nu-l lasam pe satana sa aiba un castig de la noi, cum spune apostolul Pavel.

VGHEATI, FITI TARI IN CREDINTA, FITI OAMENI, INTARITI-VA !

(1 Corinteni 16:13)

Apostolul Pavel avertizeaza pastorii (presbiterii) din Efes ca **intre ei** se vor infiltra lupii rapitori care nu vor cruta turma. Lupii in blana de oi se infiltreaza intre liderii Bisericii (prooroci, pastori, invatatori, etc.), nu in randul credinciosilor. Un slujitor al bisericii care isi tradeaza sau isi vinde “turma” este oier, nu este pastor. Ce bine, vor spune cei tineri, ca noi nu am trecut prin acele vremuri. Prin aceasta ati recunoaste ca sunteti urmasii celor care au tradat, ar spune Domnul Isus. Ispita tradarii si a colaborarii cu fortele spirituale ale intunericului va capata forme noi si poate mai subtile in democratie.

VEGHEATI !

In dosarele de la CNSAS in care eram numit TUDOR, am descoperit ca pe tavanul vecinului de sub apartamentul meu si pe dusumeaua apartamentului de deasupra erau instalate *aparate de ascultare si urmarire in profunzime*, cu acordul si cu angajamentul vecinilor de a nu divulga actiunea secreta a organelor speciale. Erau urmarite nu numai discutiile cu strainii, ci si comportamentul meu si al familiei mele in vederea *“fructificarii operative”*. Intr-o noapte au venit la mine doi frati si sotia unuia dintre ei sa-mi spuna ca au descoperit trupul lui Bogdan (fost membru ALRC) spanzurat in pod. *Vrem sa il ingropam undeva pe ascuns. Ce parere aveti?*

Le-am raspuns ferm ca oricare ar fi consecintele trebuie sa se duca la procuratura si sa anunte. Eu nu stiam atunci ca discutia era inregistrata. Cum ar fi incercat mai tarziu sa ma santajeze, daca as fi fost derutat in fata spaimii fratilor mei!

Toamna trecuta cand se discuta aprins la televiziune si in presa despre colaborarea cu Securitatea a slujitorilor bisericilor, a aparut intr-un talk-show un fost director din Securitatea ceausista si a spus: *“Credeti ca numai atunci au fost supravegheati slujitorii cultelor?... Nu se poate altfel, ei sunt formatori de opinie!”* Apoi au urmat discutii despre cate grupuri particulare ar putea incerca sa santajeze o persoana oarecare. In comunism am stiut ca avem un singur dusman. In democratie, daca esti santajabil, intunericul este o caracatita cu sute de brate.

Dumnezeu i-a spus lui Avraam: *“Umbla inaintea Mea si fii intreg (fii drept)!”*

FITI TARI IN CREDINTA !

La varsta de 15 ani am avut de a face pentru prima data cu Securitatea. Eram urmarit de un coleg si turnat ca merg la biserica. Directorul scolii le-a spus parintilor ca voi fi exmatriculat din liceu daca mai merg la biserica. Am continuat sa ma furisez prin cimitirul care era langa casa celui in care se aduna mica comunitate de credinciosi. Am fost pandit si descoperit din nou

de colegul sarguincios. Atunci, tatal meu m-a luat cu el prin bisericile de prin sate. Colegul a aflat si asta! Urma exmatricularea sub presiunea securitatii. Ca sa evite exmatricularea, directorul le-a cerut parintilor sa ma trimita la internatul scolii unde puteam fi supravegheat.

A inceput in sufletul meu razvratirea fata de Dumnezeu. Am hotarat nu numai sa termin cu biserica, dar am ajuns si la convingerea (cu ajutorul profesorului de filozofie, a Bibliei hazlii si a colegilor care faceau presiuni asupra mea) ca nu exista Dumnezeu. Mi-am depus dosarul pentru scoala de ofiteri. Am trecut cu bine vizitele medical. Intr-o zi, colegul care era umbra mea, mi-a spus ca un alt coleg, fost prieten al meu acum mutat in alt oras cu familia, incercase sa otraveasca o profesoara. Dupa cateva saptamani am fost chemat la Securitate. Am fost invinuit ca am tainuit o tentativa de omor si ca se demarase impotriva mea o ancheta. *“Baiete, stai ca frunza pe apa in scoala...!”*, mi-a spus cel care se prezentase ca locotenent de securitate.

Aveam 17 ani. I-am spus locotenentului care ma ancheta, ca nu inteleg de ce trebuie sa sufăr pentru parintii mei; ca eu nu mai am nimic cu misticismul si obscurantismul religios si ca vreau sa devin ofiter. Am dat declaratii in acest sens si m-am “lepadat” de credinta parintilor mei. Am acceptat sa-l ajut sa clarifice “tentativa de omor”. Intr-o seara, pe cand ma duceam la sediul militiei unde trebuia sa dau “nota informativa” despre colegul meu, din intuneric, pe strada, locotenentul beat a inceput sa arunce cu pietre dupa mine. Atunci am inteles ca ofiterul il apara pe colegul meu. Din seara aceea nu m-a mai chemat. Tatal colegului era secretar de partid si toti ceilalti colegi il stiau de frica. S-a facut o ancheta in scoala si au venit organele de partid de la Raion. Eu nu eram UTM-ist deoarece secretarul UTM al clasei spunea ca am sa ma botez la varsta de 30 de ani ca Hristos. Totusi m-au chemat la sedinta si acolo le-am dezvaluit intreaga inscenare, in spatele careia era ofiterul de securitate. Am scapat de exmatriculare, dar dupa cateva luni am primit instiintarea ca dosarul meu fusese respins pentru scoala de ofiteri deoarece tatal meu era predicator (laic) baptist.

La varsta de 18 ani am fost incorporat la unitatea de transmisiuni din Campina a Ministerului Afacerilor Interne, de unde au fost trimisi la revolutie acei tineri macelariti pe aeroportul Otopeni. In cateva luni de armata mi-am dat seama ca se urmareste depersonalizarea noastra si am inceput sa traiesc cu aceasta teama. Dupa cateva luni, un ofiter m-a chemat si mi-a spus sa imi fac valiza ca plec la o scoala speciala de ofiteri deoarece dosarul meu a fost reanalizat si am fost admis fara examen. I-am raspuns ca nu ma mai intereseaza scoala de ofiteri si am refuzat categoric. Anul doi l-am facut la adapostul antiatomic din Pitesti, ca sef de nod radio pentru Apararea Locala Antiaeriana (ALA). Dupa 20 de luni de armata, la varsta de 20 de ani

m-am dus in concediu acasa, in Jibou un mic orasel de pe valea Somesului. **Intr-o duminica seara de August, L-am primit pe Hristos.** I-am marturisit toata razvratirea mea si teama mea de viitor si in seara aceea l-am facut fagaduinta ca am sa-L slujesc ca pastor orice s-ar intampla. Am inceput sa citesc din nou Biblia si sa scriu poezii.

Intors la cazarma, am continuat sa citesc Biblia si sa scriu poezii crestine. Le ascundeam sub saltea, dar un coleg le-a descoperit si dupa cateva zile am fost chemat la raport de un colonel de la Contra Informatii (C.I.) sosit de la Craiova pentru a ancheta cazul meu. Era in toamna anului 1964. Colonelul m-a intrebat despre poezii si despre elevii de liceu din Jibou care merg la biserica. Am refuzat sa ii vorbesc despre elevii de liceu din Jibou. I-am spus ca m-am hotarat sa studiez teologia si sa devin pastor. Inca nu eram botezat. M-a amenintat ca va avea grija sa ajung nu la teologie, ci dupa gratii si sa-mi aduca colegii pachet. Am simtit ca amenintările lui nu au nici o putere asupra. Eram in sinea mea fericit ca la numai doua luni dupa ce l-am primit pe Hristos aveam sa sufăr pentru credinta. Colonelul a plecat si am fost inlocuit din toate functiile care le aveam ca sergent. Nu mi-au mai dat tinuta de iarna, si in tinuta de vara si fara manta am continuat serviciul militar pana la sfarsitul lunii Noiembrie. Prin confruntarea timpurie cu Securitatea, Dumnezeu in harul Sau, m-a pregatit pentru confruntările ulterioare.

In Iunie 1965 am fost botezat la Cluj in biserica Manastur si in toamna anului 1965 am inceput cursurile Seminarului Teologic Baptist din Bucuresti.

“Potrivnicul vostru, diavolul, da tarcoale ca un leu care racneste, si cauta pe cine sa inghita. Impotriviti-va lui tari in credinta...! (1 Petru 5:8-9). Impotriviti-va diavolului si el va fugi de la voi! (Iacov 4:7).

FITI OAMENI !

In toamna anului 1971 aveam deja doi ani de pastorat. Prin intermediul Seminarului Teologic Baptist din Bucuresti am primit invitatia sa ma duc la studii in Elvetia. In acest context si-a facut din nou aparitia Securitatea. De data aceasta, colonelul Z cu functie de general care coordona supravegherea Cultelor Religioase din Romania, m-a invitat la o colaborare profitabila pentru mine. Daca acceptam, aveam sa ma duc la studii in Elvetia si sa devin Secretar General al Cultului Baptist inainte de a implini varsta de 30 de ani. (Pana in 1990 nu am avut pasaport si nu mi s-a dat voie sa calatoresc in strainatate, nici macar la Chisinau unde fusesem invitat). Imi cerea un caiet-registru cu toti membrii bisericii si o scurta caracterizare a fiecaruia. Probabil ca ulterior ar fi trebuit sa completez noi date despre fiecare si astfel sa ii urmaresc.

I-am raspuns ca aceasta atributie nu intra in sarcina mea de pastor si oricum s-ar putea sa aiba registrul de la cei ce au pastorit biserica inaintea mea. Daca nu are acest registru, inseamna ca pastorii care au fost inaintea mea si-au indeplinit bine slujba la care au fost chemati de Dumnezeu. I-am raspuns ca nu pot sa-mi spionez fratii, sa le predic si sa-i privesc in ochi. I-am spus ca eu „*Am facut alegerea o data pentru totdeauna! Eu nu pot fi decat pastor! Daca as fi vrut sa lucrez in Securitate, am avut aceasta ocazie cand am fost admis la scoala speciala fara examen, iar acum am fi fost colegi.*”

Colonelul Z a revenit primavara. De data aceasta a trecut la amenintari. Pana si fetita care nu avea inca doi ani, mi-a spus ofiterul ca va avea de suferit. L-am infruntat si i-am spus ca voi anunta biserica. A ras si a rostit numele a sase colaboratori din comitetul bisericii. Avem totul sub control, parea sa spuna cu un aer de superioritate. A plecat furios. In Ianuarie 1990, Iosif Ton m-a rugat sa ma duc la biserica pe care o pastoream sa fiu martor la o discutie pe care urma sa o aiba cu dl. Z. Ofiterul de securitate parea speriat si plangea. „*Sa nu imi publicati numele!*”, se ruga dl. Z de pastorul Ton.

„Cauta sa te infatisezi inaintea lui Dumnezeu ca un om incercat, ca un lucrator care n-are de ce sa-i fie rusine...! (2 Timotei:2:15).

INTARITI-VA !

Credeti ca in democratie s-a terminat cu suferinta? Va inselati ! Da, in 1981 am fost publicat pe prima pagina a ziarului *Flacara* impreuna cu cel mai iubit fiu al poporului. Numai ca despre mine, si pe paginile urmatoare, despre Sarac Iosif, Geabou Pascu si Branzei Vasile se spunea ca am fi delapidatori, ca ne-am insusit banii bisericilor si ca am gestionat fraudulos patrimoniul acestora. Si toate acestea numai pentru ca am refuzat sa mai solicitam aprobarea Departamentului Cultelor pentru modul in care bisericile baptiste de la Olt pana in Dorohoi, care faceau parte din comunitatea bisericilor condusa de noi, isi administrau banii. Ziarul era citit si prelucrat in unitatile militare, in scoli, in biserica Ortodoxa din Jibou, etc. Pascu a luat din Alexandria trei sau patru calatori sa ii aduca la Bucuresti. Oamenii nu aveau cum sa circule altfel. Le-a dat ziarul si i-a intrebat ce cred ei despre pastorii respectivi. „*Niste excroci!!! i-au raspuns pasagerii. „Credeti ca sunt arestati?” –i-a provocat Pascu. „Pai, nici nu se poate altfel!!! Primesc ce merita!!! Sectantii, amagesc poporul!!!* La coborare in Bucuresti, pasagerii au vrut sa ii plateasca drumul. „*Eu nu primesc bani! V-am adus pentru ca am vrut sa va ajut! Eu sunt unul din cei patru pastori din ziar!... Cum va explicati ca nu sunt arestat? Bietii calatori, au inceput sa-si ceara scuze. „Ne mint astia cu ziarele lor!”*”

Apoi o tentativa de otravire, in urma careia medicii nu mi-au dat nici o speranta de viata; un accident al sotiei si al baiatului nostru de patru ani, in masina unui credincios, in care trebuia sa fiu si eu. Sotia a zcut fara cunostinta mai bine de o jumătate de ora, iar masina care i-a lovit intr-o curba a disparut. Pe data de 11 Martie, 1986 o tentativa de ucidere intr-un accident provocat de o bascula de 16 tone a Ministerului de Interne care a intrat in maxi-taxiul cu care mergeam spre casa. Si aceasta pentru ca am refuzat sa ma angajez ca voi respecta un Decret nepublicat care interzicea relatiile cu strainii. Conducerea Uniunii Baptiste de atunci ne prelucrase in sedinta acel Decret nepublicat impreuna cu Departamentul Cultelor si cu un tovaras de la Externe. M-am impotrivit public si in particular. Mi-au promis ca imi vor arata Decretul. Si dupa zece zile s-a produs accidentul. Am fost lovit la cap. La spitalul de neurochirurgie a sosit un ofiter civil si a interzis medicilor sa ma interneze. Pana in luna Octombrie nu puteam sa stau in picioare mai mult de 30 minute deoarece imi pierdeam echilibrul.

Toate acestea mi se par acum simple incercari pe langa presiunea prin care am trecut dupa revolutie. De data aceasta, incercari de santaj, amenintari directe cu moartea, defaimare prin scrisori anonime si in ziar. Si colegi pastori care au exagerat pana si invinuirile din anonime. „*Suntem 40 pe urmele tale! Vom distruge tot ce ai facut in 30 de ani!!!*” Am raspuns: „*Puteti distruge tot ce am facut, dar de temelie pe care stau, nu va puteti atinge!*” S-au infuriat: „*Esti obraznic, domnule!*” Dar, cine sunt acestia? Habar n-am! Inainte stiam, acum nu mai stiu.

„*Toti m-au parasit... Dar Domnul a stat langa mine si m-a intarit, pentru ca propovaduirea sa fie vestita pe deplin prin mine si s-o auda toate neamurile.*” (2 Timotei 4:16-17)

IN LOC DE INCHEIERE!

Cand am plecat in 1973 in Transilvania sa adun semnături pe Memoriul adresat lui Ceausescu, i-am spus sotiei: „*Daca nu ne mai vedem, colegii mei vor avea grija de tine.*” Astazi, nu stiu daca as mai putea spune aceste cuvinte. Toti suntem foarte ocupati. Avem proiecte, programe, viziuni si planuri pentru biserica! Dar unde este *ecclesia*, comunitatea de credinta, speranta si iubire crestina? Generatiile de astazi si cele care vin vor avea de luptat cu mai multe ispite decat noi. In democratie, comunitatea baptista va privi oare spre pastori si lideri care se vor baza pe relatii cu cei mari, prin ”arta ploconelii”?

Cand am ajuns la Targu Mures am aflat ca pastorul avea doi baieti studenti. In timp ce citea memoriul a inceput sa transpire. Abia atunci am inteles in ce problema grava i-am implicat pe pastori. Dr. Vass a semnat. Un alt pastor, dupa ce a citit memoriul a spus: „*Asteptati putin, ma duc sa discut cu sotia*”. Cand au intrat in camera, sotia lui parea Debora: „*Fratilor, daca el nu semneaza, pot semna eu?*” Am ajuns la Arad, pastorul isi pierduse un ochi in razboi, ne-a spus: „*De cand v-am asteptat fratilor!*” Era pastorul Cocian.

In cartea sa *Religie si nationalism*, Olivier Gillet citeaza un demnitar ortodox care dupa revolutie spunea despre atitudinea preotilor in perioada comunista: „*Am avut curajul sa nu fim martiri!*” In aceste conditii Biserica a devenit o Biserica „*ne-triumfatoare*”, deoarece „*trebuia ca preotii sa nu fie martiri ai comunismului, in calitate de opozanti, ci era necesar ca ei sa se <sacrifice> colaborand cu regimul.*” (pag. 258). Iata intrebarea care ramane si care se adreseaza deopotriva si unor lideri si pastori baptisti: ***A fost oare acest „sacrificiu”, o jertfa placuta lui Dumnezeu?***

Fara spirit de jertfa, nu putem calca pe urmele Mielului sacrificat!

„*Daca bobul de grau nu moare, ramane singur; dar daca moare, aduce multa roada.*”

PASTORUL CEL BUN ISI DA VIATA PENTRU OI !

Bucuresti, 14 Ianuarie 2008